

tykke udvirket til, at en saadan Medgift kunde blive voteret ogsaa i de her foreliggende Tilfælde. Da Lovforslaget saaledes ganske stemmer med, hvad der hidtil har været Skik og Brug, og da ligeledes den Størrelse af Medgiften, her er foreslaaet, er i Overensstemmelse med, hvad der hidtil har været det sædvanlige, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget paa det bedste til det høje Tings Velvillie.

P. G. C. Jensen: Som den ærede Konseilspræsident bemærkede, har et hermed ligegyldende Lovforslag været forelagt Folketinget i de fire foregaaende Samlinger, og i en endnu tidligere Samling har der været fremlagt Forslag til en Lov, som kun angik den ene af Prinsesserne, nemlig Prinsesse Thyra. Hver Gang dette Lovforslag har været til Behandling i Folketinget, har det givet Anledning til en stor Tale fra Socialdemokratiets Side, hvorimod det ledende Parti i Tinget, Venstre-Reformpartiet, ikke har mælet et Ord om Sagen, som derfor er bleven henlagt, dog først efter at Formanden for dette Parti hver Gang har fremsat Forslag om Lovforslagets Henvisning til et Udvalg — det er alt, hvad der fra Partiets Side er blevet sagt om Sagen i det andet Ting. Da den nu kom for igen i Aar, var jo den tidligere og for Resten ogsaa nuværende Formand for vedkommende Parti bleven Medlem af Regeringen, nemlig Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Man ser deraf, hvor glædeligt og godt det er at komme i andre Omgivelser, bort fra den lumre Luft nede ved Jorden og paa de høje Tinder, hvorfra Tingene se en hel Del anderledes ud. Jeg formoder, at Partiet ogsaa nu har indset, at god Takt og skyldigt Hensyn til Kongen og Tronfølgeren medførte, at dette Lovforslag maatte vedtages. Det er imidlertid ikke denne Begrundelse, man har givet i det andet Ting, men Ordføreren dernede har udtalt, at da dette Lovforslag nu er forelagt af et Ministerium, der søger og besidder Tingets, det er Folketingets, Tillid, kunde han anbefale det til Vedtagelse. Det er altsaa en anden Begrundelse end den jeg troede var den, der havde ledet de vedkommende til nu at stemme for det. Og jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at der er en lille Ubæhændighed i den Udtalelse, der saaledes er fremkommen dernede fra den ærede Ordførers Side; thi det ser jo derefter ud, som om Folketinget ikke behandlede Sagerne efter Hensynet til Sagens egen Beskaffenhed, men derimod efter

Hensynet til, om denne eller hin Minister, dette eller hint Ministerium forelægger dem. Det er dog ganske sikkert ikke Grundlovens Mening. Man er dog ikke valgt til at være Medlem af de lovgivende Forsamlinger, for at man skal lade være med at se paa Sagerne, men derimod se paa ganske andre Ting, nemlig se paa Personerne. Jeg havde derfor tænkt mig, at den ærede Konseilspræsident vilde have taget Afstand fra en saadan Begrundelse som denne. Det gjorde den ærede Konseilspræsident imidlertid ikke. Han begyndte sin Udtalelse med at slutte sig til de Ytringer, der vare fremkomne fra Ordføreren, og han tog Anledning til i ret stærke Udtryk at betone sin Grundlovsvenlighed. Der er vel ingen, der betvivler, at den ærede Konseilspræsident er en grundlovstro Mand, og jeg for mit Vedkommende tror ogsaa nok at turde antage, at det ikke har været hans Mening med disse Ord at ville fremhæve sig selv som mere grundlovstro end de foregaaende Ministerier og særlig det Ministerium, som han afløste. Det føler jeg mig fuldkommen overbevist om har ikke været den ærede Konseilspræsidents Mening. Men naar han, som en Slags Undskyldning lige over for Folketinget, fordi han nu fremsatte Forslaget for femte Gang, ytrede, at det skyldte Regeringen ikke blot sig selv, men ogsaa Folketinget, saa kunde jeg jo ganske vist fristes til at spørge, om man da ikke ogsaa skylder Landstinget noget, om man da ikke skylder det, at dette Lovforslag bliver fremsat saa længe, indtil ogsaa det har udtalt sig derom. Men fremfor alt vilde jeg have antaget, at det høje Ministerium og den ærede Konseilspræsident ved denne Lejlighed havde fundet, at de skyldte Kongen at fremsætte dette Lovforslag, hvorom der imidlertid slet ikke har været nogen Tale. Imidlertid er det jo en Selvfølge, at for dette Tings Vedkommende spille alle disse personlige Forhold aldeles ikke nogen Rolle, de ere denne Sag og dette Ting ganske uvedkommende. Naar Landstinget fremmer og senere vedtager Forslaget, er det for det første, som den ærede Konseilspræsident sagde, fordi det er en god gammel Skik, den Skik, som altid er fulgt her baade før og efter Grundloven, at der gives en Medgift til de kongelige Prinsesser, som gifte sig, men dernæst ogsaa, fordi Loyaliteten mod Kongehuset hører til dette Huses Traditioner. Lovforslaget behøver altsaa slet ingen Anbefaling fra min Side, det vil ogsaa uden en saadan blive vedtaget af dette Ting.